

[Morten Lange.]

på mange punkter var god. Men jeg sagde dog, og det vil jeg gerne fastholde, at jeg synes stadig væk, der er så meget grundlæggende godt i skattereformen, så kommer tid, kommer råd; den skal nok blive poleret op igen, og det vigtigste er, at vi holder det rigtige skelet i beskatningssystemet, det vil lette meget.

Men der er andre områder, hvor jeg synes vi har kunnet se nogle resultater af regeringens sparepolitik, som er ganske overordentlig uheldige. Vi er i færd med en stor kommunalreform, og det er en god og fornuftig ting, som alle er enige om skal føres igennem; den er grundlagt for nogle år siden; den føres frem, og jeg har indtryk af, at vores nuværende indenrigsminister fører den frem med stor iver, og det er godt. Men når store ordninger af den slags, som skal gælde, som i dette tilfælde, for kommunerne, skal søsættes, skal der næsten altid lidt penge til, og det forekommer mig, at regeringen i vid udstrækning har ladet kommunerne i stikken, den har væltet byrder over på kommunerne, og især må man jo nok være klar over, at den meget voldsomme nedskæring, regeringen foretog af boligfonden, i realiteten var en nedskæring over for kommunerne og en nedskæring, som de vil komme til at mærke meget alvorligt.

Man snakker nu om en ny byrdefordeling mellem kommunerne og staten osv. Jeg synes, at det spørgsmål i allerhøjeste grad trænger til at blive undersøgt og undersøgt hurtigt; men efter det, vi hidtil har hørt, nemlig at regeringen vil læsse yderligere byrder over på kommunerne, begynder man at blive noget bekymret; det er galt nok, som det er, og det er meget muligt, at det trækker op til at blive værre.

Jeg vil også anbefale regeringen at se på, om kommunerne egentlig ikke er blevet sorteper i hele momssystemet. Kommunerne har ingen fordele af momsmidlerne, men de belastes med en hel del moms, og jeg tror, der er en hel del, som man i bedste fald kan kalde skævheder, som man kunne trænge til at få rettet.

På et område, som i gamle dage var sådan et fredeligt et, men som i nutiden i noget højere grad har trængt sig ind i det politiske brændpunkt, nemlig undervisningspolitik-

ken, har vi haft et billede, der i meget svarer til, hvad der gælder for regeringens virksomhed som helhed: den har gennemført en del af de tidligere socialdemokratiske forberedte love, og det er jo meget godt; men derudover så forhaler den, den sætter tempoet ned, og den forhindrer, at vi får de planmæssige løsninger, som vi burde have, og de fremskridt, som vi burde nå. Den har ikke kunnet tage sig sammen til en overordentlig nødtørftig forlængelse af den uddannelsespligtige alder; det havde været en rimelig ting; det er muligt, at regeringspartierne en eller anden gang kan enes om noget i den retning, vi må håbe det, men så er det forsinket det år eller de to år.

Hvad angår universitetsplanlægningen, ja, så er jeg glad ved, at det efter anvendelse af den kendte stokkemetode lykkedes at få undervisningsministeren til ikke blot at love at komme med en rammelov for de tre klassiske universiteter, men også med den lovede planlægning for de nye; det er nemlig nødvendigt. Men det skulle ikke have været nødvendigt at tvinge ministeren til det; han skulle såmænd have gjort det med glæde. Jeg håber, at han vil få glæde af at arbejde med disse love inden alt for længe.

Hvis man ser på situationen udadtil, er forholdet jo det, at de udenrigspolitiske forhold omkring os mere end nogen sinde tidligere er i et oprør. Der er en bevægelse i landene, som vi ikke i mange år har set mage til, og der sker meget hurtige nydannelser. Derfor er det måske særlig påfaldende, at dansk udenrigspolitik i de seneste måneder har været så godt som uden initiativ. Hr. Niels Helveg Petersen læste en vældig lang liste op om, hvilke prisværdige initiativer det radikale venstre gerne så, og jeg kan uden at have læst korrektur på listen sige, at jeg tilsiger min støtte til de fleste af dem eller måske dem alle; men der er blot ikke sket noget på alle disse områder i den tid, hvor vi har haft en borgerlig regering. Man har vistnok glemmt, da hr. Baunsgaard var i Tyskland for nylig, at gøre opmærksom på, at han var en meget varm tilhænger af anerkendelse af Oder-Neisse linjen. Han kom hjem med tomme hænder fra sine forhandlinger i Tyskland; så havde han jo haft al mulig god grund til til gengæld at gøre opmærksom på, at den danske